

Beszélgetünk az üres szó mögött

(*Oláh Jánosnak*)

„Valaki mintha helyettünk beszélne”
egy külvárosi biztró éjjelében.
Eltitkolná előlünk a verset,
gyanús suttogása lila permet.

Ha valaki puskavégre kapná
s a kertvégi sufniába akasztná,
a végén még mi rognánk össze tőle,
lennénk üres kabát, szél söpörte.

Valaki mintha beszélne helyettünk,
s mi a szavai mögött rekedtünk:
nem hallanak minket, igazunkat,
amely amúgy is csak altat, untat.

Mondd csak, mikor borult föl így minden?
Úgy érzem magam, mint egy filmben,
amit nem vetít le senki, sehoh,
csak kézről kézre jár az alkohol.

Pedig többen hittünk, messzebbre láttunk,
kikötött bennem a látomásunk,
mint egy hajó lovasi hegytetődön –
szétesett égbolt; bortalan ősz jön.

Mintha beszélne helyettünk valaki.
Egyre idegesítőbben mondja ki
a nevünk, mutatkozik be hosszan,
s rendszerint eltaknyol a mondatokban.

Ki hívta, ki fia ez a senki?
Egyáltalán ki tudja elviselni?
Tiszta szavak helyett moslék dala,
mit a világ böffent föl általa.

Mégis tömegek állják körbe őt,
a lódító csodákat tettetőt.
Pedig inge mögött az úr lobog,
döngnek csontkezek verte jégdobok.

Sehonnai csavargóból lett sztár,
aki már mindnyájunkat lepipál.
Mégis szinte már szánom őt, én, a rab.
Mert végül is én vagyok a boldogabb.

És te, a bölcsőbb, ki a kezére versz.
Somogyi domb tövében elheversz.
Beszélgetünk az üres szó mögött.
A lényeg verseinkbe költözött.

Történetünk ha a *száműzött* sója,
úgy teszünk, mintha misem történt volna.
Ott folytatjuk, ahol elkezdtük egykor,
mikor a vers, és az élet még egy volt.